

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874380608/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

At faa Husmandskonens Tilladelse til at tage sig af Barnet var saare let. Dagen efter skulde han til Købstaden og have Penge i Sparekassen. Konen og Barnet fulgte med. Ved et Bud fra Gæstgivergaarden til Hans Peter fik han denne i Tale og alt bragt i Stand, medens Fru Staal var ude.

Povlsen havde handlet ud af et rigtigt Instinkt med Hensyn til Forstaaelsen af Fru Cecilie. Denne Ubeskæftighed, der havde karakteriseret hele hendes Tilværelse, denne Mangel paa ethvert Centrum i hendes ydre eller indre Liv, hendes indolente kølnø Natur, hendes Hang til at leve i Fantasterier, alt det, der gjorde hende hjemløs i Virkeligheden, fik snart en Modvægt, da hun fik fat paa en Gerning, som hendes Hjerte kom med i. Pøjeen af det lille syge Barn optog hende snart i høj Grad; der var ikke mere Tale om at lægge det i Anes Kæmmer, det var hos Fruen baade Nat og Dag. Hun pyntede det, hun legede med det, hun havde lange Konversationer med Lægen om dets Sundhedstilstand, og et Stykke ind i den næste Maaned var den lille allerede i kendelig Trivsel. Havde nu nogen talt til hende om at sende Barnet bort, naar det blev bedre, havde Fru Cecilie været den første til at protestere. Kun af og til kom der en Art Samvittighedsnag op i hende. Hun syntes, at Naaden ikke mere hvilede over hende i saa rigeligt Maal som før. Hun havde aldrig de tidligere indre Aabenbaringer, og gudelig Læsning blev der ikke Tid til. Kirken besøgte hun som før hver Søndag, nød Pastor Alstrups beundrede Veltalenhed med samme Glæde, men stundom havde hun en Følelse af, at noget fremmed var kommet mellem dem. Hun forandredes over, at han ikke havde aflagt hende det Besøg, han havde lovet, og dog var hun ikke byggelig til Mode ved Tanken om en mulig *tête à tête* med ham.

Pastor Alstrup var en Mand, der aldrig lagde Planer. Han gik, som hans Instinkter drev ham, hvad enten disse gik i Retning af aandelig Produktion eller førte ham mod et endeligt ydre Maal. Vilde nogen have sagt ham, at han dog egentlig var jaloux paa det Barn, som Fru Cecilie havde taget i Huset, og at han syntes, at der gik noget fra ham, saa havde han med den største Haan afvist en saadan Tanke. Han vilde have forsikret sig selv og andre, at han ingen Planer havde med Hensyn til denne Dame. Det havde han heller ikke, men det gik ham med hende som med